

Reinowadber räkis sure ealega koggoduse ees, kōit ellajad kuulsid teia sõnu; teia nuuskas niia, kōhbitas ja liiskas siis nõnda juttule jätke: „Wadake sõbrad! sähherdust wallitsust olleksime ka meie sanud; nõnda olleks ka luggu meiega olnud. Nus kuuninga issand! ma kandsin teie eest oolt ja lootsin parremat palka kui täna mulle wõlla sambas pakute! — Messikäppa kawwalus, kōwwersüddamelik ollemine ja kurjad tööd on mul wägga tuttawad; sellepärast affasin kōhkuma. Eõusets teia meile kufingaks, siis olleksime ühheskoos — kui rattas fittaga — kimbus. Meie kallis kuuningas — taewas issa jätkago teia elloigga! — on kõrgest soost sündinud, wägger, wahwa ning armoline, mõtlesin omas süddames: se olleks kurblik wahhetamise kaup, kui Messikäppa teia affemele pañeksime. Mitto meie suggune, kedda kubjaks ehk aidamehheks seatakse, on kolledam pinaja kui opmannid ja herrad; mis kufingat nurjatumast karrust wõime lota. Mõtlesin mõne näddala ööd ja päwad selle asia peale, kudda salla nõumeeste mõtted tühjaks piddin teggema. Mipaljo tundsin selgest, et kui warra miino issa kätte jääks, siis wõiks ta rahha läbbi paljo sõbru leida, söddides wõito sada ja meie armolikko kufingat ärraawwitada. Müüd püdsin murrega salla kōhta üllesleida, kus warrandust warjul peti, ja tahtsin sallamasti wargust warga taggant warrastada. Laks issa, wana kawwal mul nurme peale,

lippas ta metsa päwal ehk õsel, küüma; ehk palla waga, märja; ehk kuiwaga, ifka ollin sallamasti teia kannul ja lurisin wana mehhe teekäikisi. Üksford lamasin jälle mätta warjul peidus murte ja mõttega, kudda warrandust ülles piddin leidma, kellest ni paljo ollin kulnud. Koggemata filmasin seal issa ühhe prao wahhelt wälja puggema; pae kiwwide wahhelt astus ta otsego süggawusest wälja. Miina seisin kui pu: not warjul, ei usaldand mitte ingata; issa arwas enast üksi ollema, wahtis terraselt iggale pole ümber, ja kui ei kangel egga liggimail keddagi ei näinud, allustas ta mængi, mis teile tahhan kuletada. Wuko täitis teia liwaga täis ja teggi ni ossawalt maaga ühhetasfaks, et kes silmaga ei näinud, ial kōhta ülles ei olleks leidnud. Enne kui ärralaks siblis jalla asfemed sabba ja niinoga silledaks. Sedda kawwaluse tööd õppisin sel päwal effimest korda wana kaddund issa käest, kes igga kōwweruse ning kelmi tö peale wägga arrind olli. Kui issa asjataatusele sealt ärra ruttas, jäin mõtlema, kas ehk kēia warrandus siin liggimail wõiks warjul seista! Mega wiitmata astusin senna ja affasin warmalt tööle; liwa alt leidsin kōhhe prao üllesse ja puggesin ahne süddamega sisse. Oh, imet, mis seal leidsin! kallid asju, penikest õbedat ja selget kullda olli senna koorma kaupa kōtko pandud! Ei olle kõige wanemad lomad sin kōggonnas tõest weel ni paljo warrandust ühheskoos